

trætte det højtærede Ting med nogle Tal, men det skal ikke blive langvarigt. Efter Folketingets Forslag ville de 3,500 Kr. fordele sig saaledes: $\frac{5}{10}$ det er 1,750 Kr., til 3 pCt., det bliver 52 Kr. 50 Ø.; $\frac{3}{10}$ det er 1,050 Kr. til 4 pCt., det bliver 42 Kr., $\frac{1}{10}$ aldeles rentefrit indtil videre, og $\frac{1}{10}$ skal Landarbejderen selv levere. Det bliver altsaa 94 Kr. 50 Ø. om Aaret. Ifølge Regeringens Forslag, som indeholder den Bestemmelse, at den afdragsfri Del af Kreditforeningslånet ikke maa overstige $\frac{1}{3}$ af Baaneværdien over for Statskassen — altsaa af 3,500 Kr. antager jeg, at med et rundt Tal 1,100 Kr. vil kunne faas afdragsfrit af Kreditforeningerne — skal der altsaa svares $3\frac{1}{2}$ pCt. af 1,100 Kr., og saa skal der gives $\frac{1}{8}$ pCt. til Reserve- og Administrationsfonden, det er tilsammen 40 Kr. 30 Ø. Af de 650 Kr. eller Halvdelen af Resten af hele Summen skal svares $4\frac{1}{6}$ pCt., det bliver 31 Kr. 20 Ø., og af 1,050 Kr. til Statskassen $3\frac{1}{4}$ pCt., det bliver 34 Kr. 12 Ø., i alt 105 Kr. 62 Ø. Folketingets Forslag giver altsaa 94 Kr. 50 Ø., Regeringsforslaget 105 Kr. 62 Ø. og Mindretallets Forslag var 106 Kr., altsaa overmaade meget nær ved Regeringens. Jeg spørger nu, om det skulde være nødvendigt at Hensyn til disse 10 Kroners Forskel at bryde Princippet og at give en direkte Gave af Statskassen. — Jeg maa dog for Fuldstændigheds Skyld tilføje, at selvfølgelig vilde Forholdet stille sig noget ugunstigere, hvis ikke Folketinget havde indsat, at Landarbejderen kun selv skulde svare $\frac{1}{10}$, medens Regeringsforslaget gif ud paa, at han skulde svare $\frac{2}{10}$.

Jeg kommer derved ganske naturligt til Punktet om $\frac{1}{10}$ og $\frac{2}{10}$. Jeg kan ikke paa nogen Maade gaa med til, at Landarbejderens Tilskud skal nedsættes til $\frac{1}{10}$. Det er efter min Opfattelse aldeles nødvendigt at holde fast og bestemt paa Princippet: Hjælp til Selvhjælp, og det er nødvendigt at holde fast paa, at Landarbejderen har vist sig som en sparommelig og dygtig Mand. Den højtærede Landbrugminister glædede mig meget ved sin Udtalelse i Dag om det Punkt, jeg maa erkende, at jeg efter hans Udtalelser i Folketinget havde faaet den Opfattelse, at han var enig med Folketinget; i det mindste har jeg ikke set, at den højtærede Minister i Salen der nede tog nogen Reservation over for dette Spørgsmaal. Saa meget des glædeligere er det at høre, at vi paa dette Spørgsmaal have en Meningsfælle i den højtærede Minister. Jeg tror, at det er et forfærdigt Princip at lade Landarbejderen i dette Tilfælde kun tilstyd

350 Kr. af 3,500 Kr. Man siger, 700 Kr. er for meget at forlange. Men lad os se paa, hvorledes Forholdene faktisk stille sig ude i Landet. Arbejdslønnen er jo dog stegen ret betydeligt i de senere Aar. Naar en Mand kommer ud at tjene, kan han ret hurtigt opnaa en Løn paa et Par Hundrede Kroner, og en Pige tjener ganske vist mindre, men dog ogsaa over 100 Kr. I Almindelighed vil Tilfældet jo være det, naar et saadant Hus skal overtages, at det er en Arbejder og hans forlovede, der slaa sig sammen og begge komme med deres Sparetillinger og sige: Nu ville vi gifte os; saa skulde de have Huset. Er det da saa ubilligt at forlange, at disse Folk i Løbet af 5—7—8 Aar skulle have sparet op tilsammen 700 Kr.? Jeg ser det ikke; og netop da Fordringerne i Indledningsparagraffen, hvor de Fordringer opstilles, som man bør stille til vedkommende Mand, ere saa latse, idet der i Grunden kun forlanges, at han skal kunne staffe Attest for, at han ikke er et meget daarligt Subjekt, forekommer det mig nødvendigt, at man har den Garanti, at det er en virkelig dygtig og sparommelig Arbejder, som faar denne Begunstigelse. Og af Hensyn til Statsmidlerne vil det høje Ting jo se, at det er af overordentlig stor Betydning, at den sidste Del af Prioriteten bliver staaren af ved Landarbejderens eget Tilskud; $\frac{9}{10}$ er dog en aldeles ekseptionel stor Prioritet for Staten at tage i en Ejendom; allerede $\frac{9}{10}$ kan være risikabelt nok, men det er dog en betydelig mindre Risiko end $\frac{9}{10}$. Desuden opnaar Staten den personlige Garanti at have en dygtig og sparommelig Mand som Debitor.

Disse forfærdelige Indvendinger og Betænkkeligheder, jeg har haft ved at se Folketingets Forslag, ere ganske sikkert ikke blevne forringede, men tværtimod blevne forøgede ved i Folketingets Betænkning at læse et Mindretals Betænkning, som findes Tillæg B., Sp. 1113. Jeg skal tillade mig at præsentere i fortsat Form det høje Ting en lille Buket af disse Foraarsblomster, som det ærede Mindretal har opelsket i sit Drivhus og nu mener, det vil være Tiden at plante ud til offentlig Beskuelse og Pleje. Det er allerede ret betegnende, at dette Mindretals Betænkning ikke i Formen har det sædvanlige Udtryk med at „henstille“ og „ønske“ og „haabe“ . . .

Formanden: Jeg beder den ærede Taler ikke komme alt for meget ind paa en Drøftelse af en Udtalelse fra et Mindretal i det andet Ting, men kun omtale det med fornødent Hensyn.